

Vpričo Boga!

8. Sveti spomeniki.

Kaj storimo v navadnem življenju, kadar hočemo, da bi ne pozabili kake reči, marveč se je spominjali o gotovem času? Nekateri si zapišejo na tak kraj, ki jim je velikrat pred očmi. Drugi si naredijo vozal na žepno rutico, ker ta jim je tudi mnogokrat pred očmi, ali pa si naredijo kako drugo znamenje, ki naj bi jih pravočasno spomnilo tega, česar nočejo ali ne smejo pozabiti. Ravnajmo še mi enako z ozirom na pričujočnost božjo.

Poznal sem v dijaških letih nekega mladeniča, ki se je trudil, da bi ne bil pri molitvi razmišljen. Da bi imel ta trud boljši uspeh, je večkrat polagal predse na klop, kjer je klečal, neko bolj nenavadno podobico, s tem trdnim sklepom, da naj bi mu pogled na to podobico takoj zopet obrnil misli na Boga in molitev, ako mu bodo drugam uhajale. Pozneje je sam priznal, da se mu je še precej dobro obnesel ta pomoček.

Sicer nam pa ni treba še le iskati ali narejati takih budilnih opominjevalcev; saj nam je sv. cerkev sama oskrbela več takih naprav, ki bi jih smeli imenovati svete spomenike božje pričujočnosti.

Tak spomenik je najprej domača cerkev. Kolikorkrat dobri katoličan pogleda župnijsko cerkev, se pač mora nehote spomniti svojega Zveličarja, ki noč in dan biva na altarju v tabernaklju osebno kot Bog in človek, enako kakor je nekdan v Sveti deželi hodil od kraja do kraja in povsod delil svoje nebeške darove. Večkrat se torej oziraj proti domači cerkvi in prav prisrčno počasti svojega božjega Zveličarja!

Pri cerkvi je zvonik, ki visoko kipi proti nebu in s tem tudi nas opozarja, naj se tudi naše misli in želje vzdigajo proti nebu k predobrotljivemu Očetu nebeškemu.

V zvoniku so zvonovi še posebno posvečeni spomeniki božje pričujočnosti. Vsak dan se po več-

krat razlega njih doneči glas na vse strani in opominja ljudi, naj mislijo na Boga in na svoj nebeški dom. Ob posvečevanju zvonov se bere evangelij, v katerem so Jezusove besede: „Marta, Marta, skrbna si in se za veliko prizadevaš. Pa le eno je potrebno.“ Skoro vsako zvonjenje nam ponavlja ta resni opomin. Ko zjutraj „dan zvoní“, te zvon prebudi in ti kliče: „Marta, Marta!... Le eno je potrebno!“ Nikar ne strezi svojemu telesu, premagaj se iz ljubezni do Boga, vstani urno in prični v božjem imenu svoja vsakdanja opravila. — Opoldne, ko te je že utrudilo svetno delo, ti zopet glasno zadoni: „Marta, Marta!... Le eno je potrebno!“ Oddahni se, odloži svoje delo in moli! Ko si služiš zemskega kruha, ne pozabi nebeškega! — Ko se dan nagne in se začne večeriti, tako dobrohotno zakliče zvon: „Marta, Marta!... Le eno je potrebno!“ Misli na Boga in njemu daruj svoj trud! — In kadar zvoní mrliču, oj, takrat še posebno resnobno udarja na uho: „Marta, Marta!... Le eno je potrebno!“ Kmalu prideš tudi ti na vrsto!

V zvoniku je tudi ura. Pač je malo reči na svetu, ki nas bi tako v živo spominjale na minljivost vsega svetnega prizadevanja in na resnobo brez-krajne večnosti, torej na Boga, neskončno pravičnega Sodnika, kot cerkvena pa tudi vsaka druga ura. — Ena bo gotovo zadnja! Morda je že zdaj enajsta? Kaj, ko bi res bila? Kako sem pripravljen?

Jabelko s križem na vrhu zvonika pomeni odrešenje sveta, torej je na daleč viden spomenik, ki nas z neko silo priganja, da se hvaležno spominjamo svojega ljubega Zveličarja!

Tudi petelin na vrh križa nam ne sme biti le „vremenski prerok“, marveč resen buditelj k čuječnosti in natančnosti v službi božji.

Jako resen spomenik božje pričujočnosti je pokopališče poleg cerkve ali v bližini cerkve. To že naše srce samo čuti, tega ni treba še posebej razlagati in dokazovati.

Zelo lepa in hvale vredna je navada, da se na razpotjih in sicer na več krajih ob cestah in stezah postavljajo kapelice ali takozvana znamenja: kipi

in slike križanega Jezusa, Matere božje ali kakega svetnika. Tudi to so budilni spomeniki božje pričujočnosti. Nikar ne preziraj njihovega opomina!

9. Zaveza z Bogom.

Vkljub mnogoštevilnim pomočkom, ki nam pomagajo misliti na Boga in živeti v njegovi pričujočnosti, je vendar zlasti delavnemu človeku ob stoternih skrbeh in zmotnjavah nemogoče vedno misliti na Boga in božje reči. Zato se bogoljubni ljudje radi poslužujejo še enega sredstva, ki jim naj vsaj ponekoliko nadomestuje druge vaje, ki smo jih do zdaj našteali in priporočili za življenje v pričujočnosti božji. To sredstvo se imenuje: zaveza ali pogodba z Bogom, ki je jako podobna obujanju (vztrajnega) dobrega namena.

Stori torej enkrat ali po dvakrat na dan z Bogom zavezo ali pogodbo, da mu želiš in hočeš posvetiti vsak trenutek, vedno le zanj živeti, četudi zaradi obilnih opravil in skrbi ne boš utegnil misliti na to, ter že zdaj prekličješ, ko bi te kdaj motila kaka nasprotna misel ali želja.

1. Stori pogodbo z Bogom: Kolikokrat ti bo srce utripalo, vselej ga hočeš z vsemi čustvi in željami Bogu darovati tako popolnoma, da mu bodi on sam neomejen gospod in kralj. Pogodi se z Jezusom, da kar hoče on, to hočeš tudi ti, kar je njemu zoperno, to naj se tudi tebi studi vselej in povsod.

2. Pogodi se z Jezusom, da ob vsakem dihljaju hočeš obuditi goreče želje, naj pride s svojo milostjo v tvoje srce, ter naj ga posvečuje in osrečuje s svojo pričujočnostjo; obenem pa bodi vsak tvoj dihljaj tudi zagotovilo, da le njemu naj služijo vse tvoje dušne in telesne moči.

3. Naredi pogodbo s svojim Stvarnikom: da ob vsakem pogledu hočeš z vsemi angeli in svetniki slaviti in častiti božje veličanstvo in ga zahvaljevati za njegove brezštevilske dobrrote, s katerimi vsak dan tako radodarno obsipa vse svoje stvari, posebej pa še tebe.

4. Pogodi se z Bogom, da hočeš vselej, kolikokrat se prestopiš, srčno obžalovati vse svoje dosedanje prestopke in napake, pa trdno skleniti, da odslej z božjo pomočjo ne boš nikdar več krenil s prave poti.

5. Pogodi se s svojim Zveličarjem, da hočeš ob vsaki besedi, ki jo boš izpregovoril ali zapisal, zagotoviti mu svojo ljubezen in zvestobo

6. Stori pogodbo z Bogom, da hočeš ob vsakem svojem opraviilu, velikem in majhnem, imenitnem in preprostem, ponoviti dobri namen ter ga združiti s tistimi svetimi nameni, ki sta jih imela Jezus in Marija na zemlji, ki jih imajo vsi svetniki v nebesih in vsi pravični na zemlji, in da z njihovim zasluženjem daruješ tudi vse svoje misli in želje, besede in dela.

7. Pogodi se z Bogom, da hočeš vsako težavo in nadlogo voljno prenesti v duhu pokore, ter s prebridkim trpljenjem Jezusa in Matere božje darovati tudi vse svoje trpljenje nebeškemu Očetu.

8. Tudi o tem se pogodi z Bogom, da se hočeš veseliti vselej le tako, da ne bo s tem Bog žaljen, marveč povelečevan. itd.

Njih dan.

Nad grobovi tihimi
Plava mirna noč;
Z neba jasne zvezdice
Zró trepetajoč.

Nad grobovi mirnimi
Plava božji sel
In oznanja dušicam:
„Vaš je dan prišel!

Spet je sinil srečni dan,
Da greste iz vic,
In izgine vam boleost
Iz srca in z lic!“

Žirov,

